

**איז כל הוכחה שגר
אי-פעם בדירת בן-אמוץ**

**הערבי כלל לא היה
רשום בטאבו!**

פרשת בן-אמוץ

אם כן, איך איתר נחמיאס את אותו ערבי?
בשיחתו עם כתב העולם הזה (ראה מיטגרת), סירב נחמיאס לגלות עובדה מרכזית זו. אולם עצם העובדה שמצא לנכון לשקר בידיעה הראשונה אומרת דרשני. יש רק שתי אפשרויות:
או שאותו עבדאללה זאקוט מעולם לא גר בדירתו של דן בן-אמוץ, ונחמיאס לקח סתם ערבי אשר גר באותה סביבה ביפו, כדי לנהל את מלחמתו.
או שאומנם גר אותו זאקוט בדירה — ואז לא נחמיאס ולא שום אדם פרטי אחר לא יכול היה לאתר אותו, כי הדבר מחייב מיבצע-חקירה בממדים אדירים.
במיקרה זה מובילות העיקבות למנגנון ממלכתי.
זאת ועוד: אפילו אחר ערבי שאפשר היה לחשוב עליו שגר באותה דירה — אי אפשר היה לחדא זאת מבלי שהערבי יבוא לאותה דירה.
כי דירת בן-אמוץ היתה חסרת-כתובת עד לשיקום יפו העתיקה, היא נמצאת במבוכ של סימטאות ודירות עזמות-ישב, ושום ערבי החי בעזה אינו יכול לזהות דירה כזאת.
(ייתכן שכאן נשמר אליבי: אם בבוא היום יובא זאקוט ויתגלה שאין לו כל קשר לדירה, יוכלו לטעון פשוט: "הוא טעה...")

איך אותר הערבי?

אדם בואת לא מסתיימת התעלומה.
נניח לרגע כי אומנם הצליח נחמיאס, בכוחותיו הפרטיים העל-אנושיים, לגלות מי הדייר האלמוני שחי באותה דירה אלמונית.
כי אז עמדה לפנינו משימה בלתי-אפשרית: איך לאתר אותו?
פליטים שברחו מכפר קטן, לא מן מן הנמנע לאתרם במחנה מסויים, כאשר ברחו ונשארו ביחד. אולם רבבות הפליטים של יפו התפוררו בכל רחבי הארץ, המרחב והעולם. מי שמחפש פליט מסויים — אינו יכול כלל לדעת היכן להתחיל. עזה אינה מקום יותר סביר מאשר רמאללה, עמאן או בירות.
(המשך בעמוד 16)

יה זה יום-הג' לכל אנשי ארץ-ישראל השלמה. סוף-סוף נתפס בקלקלתו אחד הדוברים העיקריים למען "שלום ללא סיפוח".
זה היה ביום הרביעי, רבבות קוראי מעריב ראו בעמוד הראשון ידיעה מאירת-עיניים, תחת הכותרת, המעוטרת במיסגרת מבליטה: "אזרח איתר (את) הערבי — בעל-בית ג' גר דן בן-אמוץ".
הידיעה סיפרה על האזרח אמנון נחמיאס, שנטל לידיו יוזמה ברובה. הוא הלך לטאבו, ראה מי היה גר בבית ברחוב נתיב המזלות 24 ביפו. אחריכך איתר את הערבי הזה במחנה-פליטים בעזה. עתה הוא דורש מן בן-אמוץ להחזיר לערבי זה את הדירה.
היה זה סיפור משכנע. לא היה ספק: הנה בא דן בן-אמוץ הצבוע והמתחסר על עונשו.

הערבי אינו רשום!

אדם, אחרי הקריאה הראשונה, נתעוררו ספקות, שהפכו במהרה את הסיפור הפשוט והברור לאחד הסיפורים התמוהים ביותר בתולדות ישראל.
"הלכתי לספרי האחוזה בטאבו וברירת י' היה גר ברחוב המזלות 24 ביפו", סיפר נחמיאס.
אולם בטאבו לא רשום הבית ברחוב נתיב המזלות. בטאבו רשומים רק מיספרי הגוש והחלקה — ובמיקרה זה, גוש 7019 חלקה 139. בחלקה זו יש עשרות דירות — ובסיפרי האחוזה כלל אין פירוט לגבי כל דירה לחוד.
אחרי עובדה תמוהה זו, באה עובדה תמוהה עוד הרבה יותר: מובן שבטאבו לא נרשמו מעולם דיירים, אלא רק בעלי-בתים. ממלא כלל לא יכול היה להיות רשום שמו של מי שגר בדירה, אם לא היה בעליה.
והנה, בעל כל הדירות באותה חלקה הוא "הוד קדושתו הפטריארך הארמני המייצג את הפטריארכיה הארמנית בירושלים".
פשוט אין זכר בטאבו לשום ערבי ששמו מוזכר עבדאללה זאקוט.

שקר משולש

אם כן, היתה באותה ידיעה קצה שקר משולש: בעל-בית לא היה ערבי, והערבי הנזכר לא היה רשום בשום צורה שהיא בטאבו, וכלל אין רישום לגבי אותה דירה.

ראיון מיוחד עם אמנון נחמיאס: "בן-אמוץ הוא מסוכן!"

ברגע שפירסם את גילוייו הסנסציוניים בקשר לדן בן-אמוץ, הפך שמו של אמנון נחמיאס — עד אז אזרח אלמוני, פרדסן נוסציונה — לכותרות בעיתונות. כתב ה' עולם הזה יצא לביתו בנסציונה. זהו דיווחו. יום שישי אחרי-הצהריים. נסציונה הי' שמרנית נמה את שנתה. גם אמנון נחמיאס. את פני מקבלת אשתו היפה והצעיר רה. עיניים ירוקות, גיורה של דוגמנית. היא מסרבת להעיר את בעלה מתנומת אחרי-הצהריים שלו, מוכנה להסביר את העמדה המשפחתית במקומו:
"אף אחד לא עומד מאחוריני. דן בן-אמוץ, הצבוע הזה, פשוט עבר את הגבול. אין לו זכות לדבר, לאורי אבנרי כן — הוא יושב בכנסת. כל הכבוד לו על מה שהוא עושה. אבל האיש הזה, בן-אמוץ, חי מניצל רכוש ערבי. שישתוק, אני בעז שיח-רורם של העצורים במעצרים אדמיניסטרטיביים, אבל בתנאי אחד: להכניס את בן-אמוץ למעצר כזה. הוא יותר מסוכן לי מדינה".

*** "הוא מסריח"

האשה מתדהמת בדבורה, קולה נישא אל על. בעלה מתעורר משנתו, מופיע בפתח החדר. האשה מספיקה לבקש: "בעלי עבר התקפת-לב, אנא, לא להרגיז אותו".

אמנון נחמיאס, 45, פנים עגולות, סיגרייות קנט. אשה יפהפיה, כאמור. אשתו השלישית. מכונית מוסטאנג לבנה. פרדסים. "אמנון נחמיאס, למה התלבשת דווקא על דן בן-אמוץ?"

של זאקוט וישיקו אותו.

"ככנסתי כדי רשות"
ידוע
בחרת דהקא בעזה, כמקום שיש לחפש בו את זאקוט? הוא יכול היה להיות במאה מקומות אחרים?
"היה לי מזל. יצא לי המסטר — בדיוק כמו בפיס".
"האם ביקשת את עזרתו של המושל ה-צבאי בעזה כדי לאתר את זאקוט?"
"לא. יש לי חברים רבים בעזה. אני עו' בד למעלה משנתיים ברצועה, בייצוא פרי-הוד, ולכן ישלי הרבה מכרים שם. ה' (המשך בעמוד 24)

"מהי תגובתך לכך שבטאבו רשום כי בעל-בית הוא הכנסי הארמנית?"
"כן, שמעתי את זה. זה לא משנה בכלל את הפרשה. בבית של בן-אמוץ התגורר הערבי מוחמד עבדאללה זאקוט כדירה. אם בן-אמוץ רוצה שתהיה לו זכות לדבר על החזרת שטחים לערבים, שיעזוב קודם כל את הרכוש הערבי".
"איך השגת את שמו של זאקוט — אם אינו מופיע ברישום בטאבו? ביפו עצמה — או בעזה?"
"זה הסוד שלי. אגלה זאת רק בעוד ש-בועות מספר, בבית-המשפט. אז אפוצץ את הפצצה שלי. אני מסוה שאם אדבר עכשיו, יפעילו לחץ על הערבי שמסר לי את שמו

"הוא עלה לי על העצבים. פשוט מאור. לא יכולתי לסבול אותו יותר. כבדרן הוא נחמד, מוצא-חן בעיני. אבל כפוליטיקאי הוא מסוכן. הוא מאיים באלמות ושפיכות-דמים, קופץ לתוך בתים פרטיים. נוסף לזה הוא מסריח. פשוט לא מתרחק. בכך הוא כאמת ציוני — חוסך למדינה מים".

"זה הסוד שלי"
האם כאמת היית זה אתה, אישית, "שבדקת בטאבו מי הבעלים של ביתו של בן-אמוץ — וגילית שזהו זאקוט?"
"לא, לא אני בעצמי. מישהו השיג בשב"י לי את הפרטים האלו".